

Sygn. akt VIII Ka 349/ 13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Teresa Lasota

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 roku

sprawy P. P.

obwinionego o czyn z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 1 lutego 2013 roku sygn. akt XIII W 3013/ 12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. P. został obwiniony o to, że w dniu 24.11.2012 r. o godzinie 15.37 naruszył warunki dopuszczalności postoju pojazdu na chodniku i parkował pojazd marki (...)o nr rej. (...)na chodniku na ul. (...)w (...)nie pozostawiając 1,5 m przejścia pieszemu.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem zaocznym z dnia 01 lutego 2013 roku w sprawie o sygn. akt XIII W 3013/12 obwinionego P. P. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to na mocy art. 97 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych. Jednocześnie zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 (trzydziestu) złotych i zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 100 (stu) złotych.

Powyzszy wyrok zaskarżył obwiniony P. P. wskazując, że nieprawdą jest okoliczność parkowania przez niego w dniu 24 listopada 2012 roku o godzinie 15.37 pojazdu marki (...)o nr rej. (...)na chodniku na ul. (...).

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 czerwca 2013 roku obwiniony poparł wniesioną apelację wnosząc o nieuwzględnienie wniosku Straży Miejskiej o ukaranie go. Argumentując swoje stanowisko oświadczył, że w tym dniu i o tej godzinie nie parkował samochodu przy ul. (...), a (...) na dowód czego złożył do akt sprawy 11 zdjęć i kopie mapki ewidencyjnej z zaznaczeniem gdzie stał samochód w godzinie i dacie oskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała w rozstrzygnięciu Sądu I instancji żadnych uchybień, które przemawiałyby za potrzebą ingerencji w jego treść, a zwłaszcza poprzez – do czego zmierza apelujący – uniewinnienie go od popełnienia zarzuconego mu czynu.

W szczególności stanowczo podkreślić należy, iż ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny sprawy jest prawidłowy i nie zawiera żadnego błędu, który mógłby mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów została dokonana przez Sąd I instancji prawidłowo, zgodnie z zasadami postępowania w sprawach o wykroczenia, zwłaszcza nie naruszyła dyspozycji, stosowanego odpowiednio w oparciu o art. 8 k.p.w., przepisu art. 7 k.p.k..

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, iż ujawnione w sprawie dowody oraz ustalony na ich podstawie stan faktyczny w sposób nie budzący wątpliwości wykazują sprawstwo i winę P. P. w zakresie przypisanego mu czynu.

Zgodnie z art. 97 k.w. karze grzywny podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 poz. 1137 i 1448) lub przepisom wydanym na jej podstawie. Z kolei w myśl art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym dopuszcza się zatrzymanie lub postój na chodniku kołami jednego boku lub przedniej osi pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t., pod warunkiem że szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków – funkcjonariuszy Straży Miejskiej D. G.(k.44v) i A. J.(k. 22v) oraz materiał zdjęciowy (k. 1v) dokumentujący okoliczność miejsca usytuowania pojazdu obwinionego w dniu 24 listopada 2012 roku ok. godziny 15.30 na chodniku na ul. (...) prawidłowo ustalił, że P. P.naruszył w/w przepis art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zaparkował bowiem swój samochód marki (...)o nr rej. (...)na chodniku nie pozostawiając 1,5 m przejścia pieszemu.

Co istotne zarówno w treści apelacji, jak i na rozprawie apelacyjnej sam obwiniony P. P.nie kwestionował tej okoliczności. Nie zgodził się natomiast z przyjęciem, że zaparkował samochód przy ul. (...). Oświadczył, że w tym dniu i o tej godzinie nie parkował samochodu przy ul. (...), (...)

Przede wszystkim podkreślić należy, że z punktu widzenia odpowiedzialności za wykroczenie z art. 97 k.w. okoliczność ta nie ma kluczowego znaczenia. Zwłaszcza, że obwiniony po okazaniu mu zdjęć z k. 1 akt sprawy obrazujących sposób i miejsce zaparkowania przez niego pojazdu na chodniku w zarzuconym mu czasie oświadczył, że to jest jego samochód (k. 63v). Nadto porównanie zaliczonych w poczet materiału dowodowego zdjęć oraz mapki ewidencyjnej z dokumentacją fotograficzną sporządzoną przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej wskazuje, że samochód obwinionego posadowiony był pomiędzy posesją, przy której znajduje się położony prostopadle do ulicy budynek o numerze (...), a posesją o numerze (...). Przy tym widok drzew na zdjęciu z k. 1v (na górze, drugie od prawej) oraz fragmentu budynku o nr (...)znajdującego się właściwie bezpośrednio za pojazdem bez wątpienia pozwala przyjąć, że obwiniony parkował samochód na chodniku przy ul. (...).

Mając na uwadze powyższe, podzielać jednocześnie stanowisko Sądu Rejonowego co do orzeczonej wobec obwinionego kary i nie dopatrując się w niej rażącej niewspółmierności – Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie

na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152 z późn. zm.).